

Arrest

nr. 229 221 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 10 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 april 2018 voor de tweede maal om internationale bescherming. Op 7 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashayi te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 10 december 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U bent afkomstig uit het dorp Sutan in het district Dara Nur van de provincie Nangarhar. Uw vader werkt reeds zes jaar als executive director voor de administratie van Kanaalbouw van het ministerie van Landbouw in Nangarhar. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek liet de taliban een dreigbrief achter aan uw huis waarin stond dat uw vader met zijn werk moest stoppen. 10 à 15 dagen later vuurde iemand een raket af op jullie huis. Twee weken later plantte de taliban een mijn voor jullie huis. Een jongen die bij jullie te gast was trapte op de mijn en verloor zijn been. U werd vervolgens voor uw veiligheid naar uw oom gestuurd. Na een maand vroeg uw oom uit angst voor represailles van de taliban om te vertrekken. U vertrok op 29 september 2015 uit Afghanistan en kwam op 9 december 2015 in België aan. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, een dreigbrief, een werkvergunning, een werkbadge, een certificaat van het Afghaanse parlement, een brief van de provinciale raad, een brief van de dorpsoudsten en dorpelingen aan het districtshuis, een bankkaart, een certificaat van Human Development Forum Foundation, een brief van het ministerie van Landbouw en foto's neer. Op 30 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban. Daarnaast werd ook het profiel van uw vader in twijfel getrokken. U diende hiertegen een beroep in. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende op 17 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 24 juli 2018 ontvankelijk verklaard door het CGVS. U haalde dezelfde feiten en elementen aan als bij uw eerste verzoek. U wijzigde wel uw verklaringen betreffende de woonplaats van uw vader in de stad Jalalabad en stelde dat u er zeker van bent dat hij geen huis huurt maar dat hij overnacht op zijn werkplaats. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende nieuwe documenten voor: een USB-stick met daarop een video waar uw vader een rondleiding geeft op zijn werkplaats, twee aanbevelingsbrieven betreffende de beroepsactiviteiten van uw vader, twee foto's daterend uit uw kindertijd waarop u te zien bent met uw vader, de taskara van uw vader, een e-mail van uw vader gericht aan uw advocaat en een begeleidend schrijven van uw advocaat. Daarnaast legde u volgende documenten, die u reeds in het kader van uw vorig verzoek had voorgelegd, nogmaals voor: uw taskara, een dreigbrief, een certificaat van het Afghaanse parlement, een brief van de provinciale raad, een brief van de dorpsoudsten en dorpelingen aan het districtshuis, een certificaat van Human Development Forum Foundation en een brief van het ministerie van landbouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name de beroepsactiviteiten van uw vader en jullie problemen met de taliban. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban en omdat er ernstig getwijfeld kon worden aan het profiel van uw vader. Op 24 januari 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer en staat deze beoordeling vast.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen betreffende de problemen met de taliban en de beroepsactiviteiten van uw vader. Er dient trouwens opgemerkt dat u niet wist aan welke universiteit uw vader gestudeerd heeft. Gevraagd naar wat hij gestudeerd heeft moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14 en 15). Dit zet uw verklaringen over het profiel van uw vader nog verder op de helling. Bovendien is uw vader nog steeds aan het werk en verblijft de rest van uw familie ook nog steeds in Afghanistan. Dat uw vader, zoals ook aangehaald door uw raadsman en vertrouwenspersoon, geen woonplaats heeft in Jalalabad, maar logeert op zijn werkplaats is een loutere blote bewering. Dat uw vertrouwenspersoon (uw vroegere voogd) via een skype gesprek zou kunnen vaststellen wat de werkelijke verblijfplaats is van uw vader is niet aannemelijk. Uw vertrouwenspersoon kan daarnaast ook niet worden beschouwd als objectieve bron (CGVS, p. 11, 12 en 38). Uw verklaringen over de woonsituatie van uw vader in Jalalabad zijn bovendien inconsistent. Zo verklaart u aanvankelijk dat hij in zijn kantoor woont. Meteen daarna nuanceert u dit en stelt u dat hij misschien in zijn kantoor of dicht bij zijn kantoor verblijft, om dan te zeggen dat hij geen privé woning heeft en misschien in een kamer in zijn kantoor verblijft. Er kan echter verwacht worden dat u precies en met zekerheid kan vertellen waar uw vader woonachtig is, vooral gezien u nog steeds contact heeft met hem en hij u een video stuurde (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd waarom uw vader in Jalalabad geen woning kan huren verwees u naar de problemen met de taliban (CGVS, p. 12). Deze werden echter niet geloofwaardig geacht.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend

De door u voorgelegde nieuwe documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. De videobeelden (waarvan een samenvatting van de inhoud aan het administratief dossier werd toegevoegd) hebben een uiterst gesolliciteerd karakter. Deze werden immers gemaakt op uw vraag nadat de weigeringsbeslissing inzake uw eerste verzoek door de RvV werd bevestigd. Op de video is trouwens te horen dat uw vader aan de Belgische staat verzoekt om u bescherming te bieden. Daarnaast dient opgemerkt dat videobeelden in scène gezet kunnen worden. Betreffende de twee foto's waarop u als kind zou te zien zijn met uw vader dient opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid over de beroepsactiviteiten van uw vader noch over jullie vermeende problemen. Hetzelfde kan gezegd worden over uw vader zijn taskara. Voor het overige dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afgaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Betreffende de brief van het Ministerie van Landbouw die opgesteld is in het Engels dient opgemerkt dat deze zodanig veel grammaticale en spelfouten bevat waardoor de bewijskracht volledig wordt tenietgedaan. De brief vangt trouwens aan met de vermelding 'Certificate Litter'. De brief van uw advocaat bevat geen nieuwe inhoudelijke verklaringen. De overige door u voorgelegde documenten werden reeds besproken in het kader van uw eerste verzoek.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad/Behsud/Surkhrod te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>, en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad/Behsud/Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad/Behsud/Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad/Behsud/Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad/Behsud/Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad/Behsud/Surkhrod. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad/Behsud/Surkhrod vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het verleden reeds dat de stad Jalalabad voor u een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad/Behsud/Surkhrod over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker haalt het principe ‘voordeel van de twijfel’ aan en volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en twee paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt hij dat het verzwijgen van een deel van het relaas en zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verder voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. Hij wijst erop dat hij amper 15 jaar was toen hij Afghanistan verliet. Hij stelt dat hij zijn ouders gehoorzaamde, dat hij uitvoerde wat zijn vader en zijn ooms hem oplegden en dat hij zich hierbij geen vragen stelde, wat ten andere niet zou worden getolereerd. Hij meent voorts dat hij wel degelijk informatie kan aanbrengen over de job van zijn vader. Wat betreft de zaken die hij hierover niet weet, wijst hij erop dat hij nooit op de werkplaats van zijn vader is geweest en acht hij het *“dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker heel veel informatie kon geven over de jobinhoud van zijn vader”*. Hij wijst er tevens op dat hij via Skype contacten onderhield met zijn vader en dat tijdens één van deze gesprekken, in aanwezigheid van zijn voogd, een virtuele rondleiding werd gegeven op de arbeidsplaats. Hij verwijst ook naar een email van zijn vader die door zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) werd overgemaakt, doch waarvan in de bestreden beslissing nergens melding wordt gemaakt. Hij wijst ook op foto's die hij heeft voorgelegd en waaruit bleek dat de wagen van zijn vader onder vuur werd genomen en die evenmin in de bestreden beslissing werden meegenomen.

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de bal mis slaat aangaande de stempels op de voorgelegde documenten. Hij stelt dat de datum op deze stempels iets zeggen over de datum waarop een bepaalde instantie is ontstaan en niet over de datum waarop de stukken zijn afgestempeld. Hij meent dat de authenticiteit van deze stukken ten onrechte in vraag wordt gesteld.

Verzoeker acht het schrijnend te moeten vaststellen dat de video die door zijn vader werd gemaakt zomaar van tafel werd geveegd. Hij preciseert als volgt:

“Stuitend is vooreerst dat verwerende partij zonder meer slechts een samenvatting voegt aan het dossier. Dit is weinig ernstig. Voor verzoeker is dit een cruciaal bewijselement. Het gaat niet op dat verwerende partij zich beperkt tot een samenvatting. Al te makkelijk stelt verwerende partij dat de video in scene zou zijn gezet, quod non. Verzoeker vraagt zich ten andere af op welke manier hij anders de professionele bezigheid van zijn vader kan bewijzen.

Het feit dat de vader van verzoeker in de video de Belgische staat om bescherming vraagt, wordt door verwerende partij aangewend om de geloofwaardigheid van de videobeelden in vraag te stellen. Verzoeker herhaalt andermaal dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft moeten verlaten. De beslissing werd genomen door zijn familie. Het is dan ook maar logisch dat zijn vader - nu verzoeker in België verblijft - vraagt aan de Belgische overheid om verzoeker bescherming te geven, nu dit in Afghanistan niet mogelijk bleek.”

Hij acht het ook kennelijk onredelijk om de door hem voorgelegde stukken louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking te nemen. Hij stelt dat het niet kan volstaan om een document niet te weerhouden louter omdat dit gesolliciteerd is en zonder de inhoud of de herkomst ervan te betrekken bij de motivering. Hij wijst op het principe van het vrije bewijs in het asielrecht en meent dat dergelijke stukken minstens een indicatieve of ondersteunende waarde hebben, zolang de valsheid ervan niet is bewezen, en dit zeker ingeval van overeenstemmende verklaringen.

Vervolgens stelt verzoeker:

“Verzoeker wijst erop dat hij alles heeft verteld wat hij wist. Meer kan hij niet vertellen. Verzoeker wijst erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten.”

Verder meent verzoeker dat niet kan worden ontkend dat hij een risicoprofiel heeft. Hij stelt dat hij dreigt gedwongen gerekruteerd te worden en citeert uit een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2014. Vervolgens stelt hij dat hij tevens een risicoprofiel heeft, gebaseerd op het beroep van zijn vader, die geassocieerd wordt met de Afghaanse overheid omwille van zijn werk voor het Ministerie van Landbouw. Hij citeert uit een beleidsnota van het CGVS.

Voorts meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij stelt dat hij thans coherente verklaringen aflegt die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Volgens hem zijn er genoeg elementen die wijzen op de gegrondheid van de vrees.

In ondergeschikte orde meent verzoeker aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat de gehele provincie Nangarhar als zeer gevaarlijk dient te worden beschouwd en verwijst hierbij naar Europese regelgeving en rechtspraak en citeert uit een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2016. Hij wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van zijn vertrek uit Afghanistan. Verder meent verzoeker dat een vestigingsalternatief *quasi* onmogelijk is, *“gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu”*. Dat vele mensen opvang vinden in Jalalabad en er zelfs ondersteuning kunnen vinden bij internationale hulporganisaties kan volgens hem niet worden gevolgd en hij citeert dienaangaande uit een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2016. Hij wijst er ook op dat de commissaris-generaal hem geenszins heeft geïnformeerd over het feit dat de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief werd bestudeerd. Hij stelt dienaangaande ook als volgt: *“Het concrete alternatief werd in casu vastgesteld in de beslissing op basis van verklaringen van verzoeker die in een andere context afgelegd werden. Het gaat om verklaringen over de familiale context, over werkervaring, enz.; kwesties die niet aangesneden werden n.a.v. een specifieke vraag over een mogelijke hervestiging in één of andere stad. Die verklaringen zijn niet pertinent om, rekening houdend met de reële situatie, tot het bestaan van een intern beschermingsalternatief te doen besluiten. Het CGVS nam hierbij verklaringen in aanmerking die weliswaar voor het verleden golden, maar zonder te onderzoeken wat hun relevantie is voor de toekomst. Het UNHCR stelt terzake:*

“(…)”

Tevens leidt deze beslissing tot een paradoxale situatie situaties waarbij de verklaringen van verzoeker over zijn socio-economische achtergrond in aanmerking genomen worden terwijl zijn vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden.

Feit is dat deze werkmethode van verwerende partij is strijd is met met de samenwerkingsplicht uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, zoals uiteengezet door het Hof van Justitie in het arrest MM:

“(…)”

Volgens UNHCR mag het onderzoek naar een intern beschermingsalternatief de bewijslast van de asielzoeker niet verzwaren. De asielinstanties zijn verplicht om het bewijs van de pertinentie en de redelijkheid van het alternatief te leveren. Het is een algemeen principe dat degene die een bewering naar voor brengt, hier ook het bewijs van dient te leveren. Het UNHCR stelt eveneens dat de asielzoeker recht heeft geïnformeerd te worden over het feit dat deze mogelijkheid onderzocht wordt (…)

Verzoeker dient vooreerst vast te stellen dat de verwerende partij faalt in haar bewijslast en dat haar recht om geïnformeerd te worden zonder meer miskend werd.”

Tot slot meent verzoeker dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Hij licht dit als volgt toe in zijn verzoekschrift:

“Indien verzoeker geen verblijfsstatuut zou verkrijgen en een repatriëring naar herkomstland het gevolg zou zijn, moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoeker te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Afghanistan). Het UNHCR rapport van 2013 stelt duidelijk dat jonge Afgaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risico profiel vormen bij terugkeer. Verzoeker voldoet aan deze beschrijving en loopt het risico ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof. Dit risico kan niet objectief becijferd worden. Echter, er kan dus sprake zijn van ‘foreseeable personal circumstances’ die relevant zijn in het kader van art. 3 EVRM (zie NA vs UK 25904/07 2008 ECHR). Zeker in het geval van Afghanistan, dat effectief nog steeds als een failed staat aanzien wordt en waar de Taliban en andere groeperingen voor permanente onrust en onzekerheid bij de bevolking zorgen.

In elk geval kan, tegenover het risico op het verlies van een menswaardig bestaan bij het niet toekennen van een verblijfsstatuut, huidig bestaan van verzoeker gespiegeld worden. Momenteel heeft verzoeker op zelfstandige wijze een stabiel bestaan uitgebouwd en draagt hij positief draagt aan onze samenleving.

Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan, zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 23 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 6 augustus 2019 en met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI FOCUS "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de

genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn huidig verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet en waaraan geen geloof kon worden gehecht en hij in het kader van zijn huidig verzoek geen elementen aanbrengt die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen, nu (i) hij louter verwijst naar zijn eerdere verklaringen betreffende de problemen met de taliban en de beroepsactiviteiten van zijn vader, (ii) hij niet wist aan welke universiteit zijn vader gestudeerd heeft noch wat zijn vader gestudeerd heeft, (iii) zijn vader nog steeds aan het werk is en de rest van zijn familie ook nog steeds in Afghanistan verblijft, (iv) het een loutere blote bewering is dat zijn vader geen woonplaats heeft in Jalalabad, maar op zijn werkplek logeert en zijn verklaringen over de woonsituatie van zijn vader in Jalalabad bovendien inconsistent zijn en (v) de door hem neergelegde documenten aan bovenstaande vaststellingen niets kunnen wijzigen, en omdat (B) hij nog steeds over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 30 maart 2017 aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtmotieven, nu (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) melding maakte van een vrees om te worden gerekruteerd door de taliban, terwijl hij hiervan niet meer sprak tijdens zijn gehoor op het CGVS, (ii) zijn opeenvolgende verklaringen op de DVZ en het CGVS chronologische tegenstrijdigheden bevatten, (iii) hij de naam niet kende van de man die de bedreigingen van de taliban in persoon zou hebben overgebracht, hoewel het iemand van zijn dorp zou zijn, (iv) zijn verklaringen over de wijze waarop zijn familie, en vooral zijn vader, reageerden op de bedreigingen niet aannemelijk waren, (v) de door een lid van de provinciale raad van de provincie Nangarhar geschreven brief inhoudelijk niet overeenstemt met zijn verklaringen en bovendien werd afgestempeld met een stempel uit 2005, (vi) geen geloof kon worden gehecht aan het voorgehouden werk van zijn vader bij het Ministerie van Landbouw, gelet op (a) zijn beperkte mogelijkheid om hierover informatie te verschaffen, (b) het gegeven dat hij niet kon zeggen wat de foto's die hij ter staving van het werk van zijn vader voorlegde precies afbeelden, (c) het gegeven dat de voorgelegde badge inhoudelijk niet overeenstemt met zijn verklaringen, (d) het feit dat de foto van zichzelf en zijn vader de geloofwaardigheid van het werk van zijn vader niet meer kan herstellen, en (e) het feit dat de brief van het parlement slechts een kopie betreft, die bovendien werd afgestempeld met een stempel uit 2006, en (vii) de overige door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. De Raad bevestigde deze beslissing en beoordeling in zijn arrest nr. 198 505 van 24 januari 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig (volgend) verzoek om internationale bescherming volledig steunt op motieven die hij reeds naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, met name de beroepsactiviteiten van zijn vader en hun problemen met de taliban. Verzoeker wijzigde wel zijn verklaringen over de woonplaats van zijn vader in Jalalabad

in die zin dat hij thans stelt dat hij er zeker van is dat zijn vader geen huis huurt, maar overnacht op zijn werkplaats.

Ter ondersteuning van zijn huidig (volgend) verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een USB-stick met daarop een video waar zijn vader een rondleiding geeft op zijn werkplaats, twee aanbevelingsbrieven over de beroepsactiviteiten van zijn vader, twee foto's daterend uit zijn kindertijd waarop hij te zien is met zijn vader, de *taskara* van zijn vader, een e-mail van zijn vader gericht aan zijn advocaat en een begeleidend schrijven van zijn advocaat. Daarnaast legde verzoeker de volgende documenten, die hij reeds in het kader van zijn vorig verzoek had voorgelegd, nogmaals voor: zijn *taskara*, een dreigbrief, een certificaat van het Afghaanse parlement, een brief van de provinciale raad, een brief van de dorpsoudsten en dorpingen aan het districtshuis, een certificaat van *Human Development Forum Foundation* en een brief van het ministerie van landbouw.

2.3.3.2. Hierboven, onder punt 2.3.2., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakte.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift immers geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door hoofdzakelijk dezelfde argumentatie aan te voeren als dewelke hij eerder ontwikkeld ten tijde van de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke. De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep en kan dus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. In zoverre een onderzoek van het door verzoeker aangevoerde middel met zich mee zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. In de mate dat verzoeker dit met het huidig verzoekschrift beoogt, is het middel niet-ontvankelijk. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek opnieuw verwijst naar zijn eerdere verklaringen over de problemen met de taliban en de beroepsactiviteiten van zijn vader.

De Raad stelt vast dat de door verzoeker voorgelegde documenten in het kader van zijn huidig verzoek, de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet vermogen te herstellen. In de bestreden beslissing wordt over de voorgelegde stukken op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De videobeelden (waarvan een samenvatting van de inhoud aan het administratief dossier werd toegevoegd) hebben een uiterst gesolliciteerd karakter. Deze werden immers gemaakt op uw vraag nadat de weigeringsbeslissing inzake uw eerste verzoek door de RvV werd bevestigd. Op de video is trouwens te horen dat uw vader aan de Belgische staat verzoekt om u bescherming te bieden. Daarnaast dient opgemerkt dat videobeelden in scène gezet kunnen worden. Betreffende de twee foto's waarop u als kind zou te zien zijn met uw vader dient opgemerkt dat hieruit niets kan worden afgeleid

over de beroepsactiviteiten van uw vader noch over jullie vermeende problemen. Hetzelfde kan gezegd worden over uw vader zijn taskara. Voor het overige dient verwezen te worden naar de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Betreffende de brief van het Ministerie van Landbouw die opgesteld is in het Engels dient opgemerkt dat deze zodanig veel grammaticale en spelfouten bevat waardoor de bewijskracht volledig wordt tenietgedaan. De brief vangt trouwens aan met de vermelding 'Certificate Litter'. De brief van uw advocaat bevat geen nieuwe inhoudelijke verklaringen. De overige door u voorgelegde documenten werden reeds besproken in het kader van uw eerste verzoek."

Verzoeker brengt geen concrete elementen of dwingende argumenten bij ter weerlegging van de voorgaande pertinente motieven, die deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier. Hij hekelt dat er slechts een samenvatting van de door zijn vader gemaakte video aan het administratief dossier werd gevoegd. De Raad wijst evenwel op artikel 48/6, § 3, vierde en vijfde lid, van de Vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld:

"In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, zoals bedoeld in artikel 51/8, dienen de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels of dient de verzoeker minstens de relevante gegevens er van nauwkeurig aan te duiden in de door hem voorgelegde stukken en toe te lichten in de in artikel 51/8 bedoelde verklaring.

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken."

Bovendien stelt de Raad vast dat de vertaling van het videofragment, gedaan door het CGVS, een nauwgezette vertaling betreft van wat gezegd wordt in de video waarbij per scene uitleg gegeven wordt van wat er te zien valt op de beelden. Er wordt tevens opgesomd welke de certificaten zijn die worden getoond en wat er te lezen valt op de bordjes die in beeld komen. De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat de vertaling, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk voldoende informatie geeft over het getoonde videofragment. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon verzoeker hierover overigens ook verdere toelichting verschaffen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 4 september 2018, p. 6).

Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat videobeelden in scène kunnen gezet worden. Video's zijn immers gemakkelijk manipuleerbaar naar plaats, tijd en omstandigheden.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat uit de twee foto's en de *taskara* van verzoekers vader niets kan worden afgeleid over de beroepsactiviteiten van verzoekers vader, noch over de vermeende problemen van verzoeker en zijn vader, dat de brief van het ministerie van Landbouw veel grammaticale en spellingsfouten bevat, en dat de overige door verzoeker voorgelegde documenten reeds besproken werden in het kader van zijn eerste verzoek. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn documenten louter omwille van hun gesolliciteerd karakter niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Ten slotte wordt er nog gewezen op de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken (adm. doss., stuk 15, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017).

Gelet op wat hierboven is uiteengezet, kunnen de voormelde documenten op zich niet volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet *in principe* worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* is echter reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming gebleken dat geen geloof kon worden gehecht aan de

door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban en het profiel van zijn vader. In de bestreden beslissing wordt daarenboven nog het volgende opgemerkt:

“Er dient trouwens opgemerkt dat u niet wist aan welke universiteit uw vader gestudeerd heeft. Gevraagd naar wat hij gestudeerd heeft moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14 en 15). Dit zet uw verklaringen over het profiel van uw vader nog verder op de helling. Bovendien is uw vader nog steeds aan het werk en verblijft de rest van uw familie ook nog steeds in Afghanistan. Dat uw vader, zoals ook aangehaald door uw raadsman en vertrouwenspersoon, geen woonplaats heeft in Jalalabad, maar logeert op zijn werkplaats is een loutere blote bewering. Dat uw vertrouwenspersoon (uw vroegere voogd) via een skype gesprek zou kunnen vaststellen wat de werkelijke verblijfplaats is van uw vader is niet aannemelijk. Uw vertrouwenspersoon kan daarnaast ook niet worden beschouwd als objectieve bron (CGVS, p. 11, 12 en 38). Uw verklaringen over de woonsituatie van uw vader in Jalalabad zijn bovendien inconsistent. Zo verklaart u aanvankelijk dat hij in zijn kantoor woont. Meteen daarna nuanceert u dit en stelt u dat hij misschien in zijn kantoor of dicht bij zijn kantoor verblijft, om dan te zeggen dat hij geen privé woning heeft en misschien in een kamer in zijn kantoor verblijft. Er kan echter verwacht worden dat u precies en met zekerheid kan vertellen waar uw vader woonachtig is, vooral gezien u nog steeds contact heeft met hem en hij u een video stuurde (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd waarom uw vader in Jalalabad geen woning kan huren verwees u naar de problemen met de taliban (CGVS, p. 12). Deze werden echter niet geloofwaardig geacht.”

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat onvoldoende rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet, kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ondertussen meerderjarig is en dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan waaruit het tegendeel blijkt. Tevens stelt de Raad vast dat de kennis die van verzoeker werd verwacht in de bestreden beslissing niet van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers jeugdige leeftijd op het moment dat hij Afghanistan verliet, vormt geen afdoende verklaring voor de inconsistente verklaringen en lacunes in zijn kennis inzake de studies van zijn vader en diens woonsituatie in Jalalabad. Van verzoeker, die ondertussen reeds meerderjarig is, mag worden verwacht dat hij een aantal voor de hand liggende elementen weet, zoals de studies en woonsituatie van zijn vader, temeer nu hij de beroepsactiviteiten van zijn vader als vervolgingsgrond aanvoert. Verzoeker bleef hiertoe echter in gebreke. Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij aanvoert dat indien er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van zijn verklaringen. De vraag waar zijn vader in Jalalabad woonachtig is, betreft immers een eenvoudige kennisvraag waarop een eenduidig antwoord mag verwacht worden. Dat verzoeker aanvankelijk verklaart dat zijn vader in zijn kantoor woont om dit dan meteen daarna te nuanceren en te stellen dat hij misschien in zijn kantoor of dicht bij zijn kantoor verblijft, om dan te zeggen dat hij geen privé woning heeft en misschien in een kamer in zijn kantoor verblijft (adm. doss., stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 4 september 2018, p. 11-12), tast zijn geloofwaardigheid verder aan, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij met zijn vader nog contact heeft. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens volledig voorbij aan de vaststelling dat zijn vader nog steeds aan het werk is en de rest van zijn familie ook nog steeds in Afghanistan verblijft.

Waar verzoeker voorhoudt een risicoprofiel te hebben en stelt dat hij dreigt gerekruteerd te worden, wijst de Raad erop dat uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, waarvan de referentie in de bestreden beslissing is opgenomen, duidelijk blijkt dat een eventuele nood aan bescherming afhankelijk is van individuele omstandigheden. Bijgevolg kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. Bovendien werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld dat verzoeker op de DVZ melding maakte van een vrees om te worden gerekruteerd door de taliban, terwijl hij hiervan niet meer sprak tijdens zijn gehoor op het CGVS. In de mate dat verzoeker zich tevens een risicoprofiel aanmeet op basis van het beroep van zijn vader, wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden werkzaamheden van verzoekers vader bij het Afghaanse Ministerie van Landbouw. Ook waar verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR van 2013 waaruit zou blijken dat jonge Afghaanse mannen, die duidelijk verwesterd zijn, een risicoprofiel hebben in geval van terugkeer, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate zou zijn

verwesterd dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een dermate psychologische ontreddeiding zou doen ontstaan dat dit een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken.

Het loutere gegeven dat verzoeker momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan zou hebben uitgebouwd en positief zou bijdragen aan de Belgische samenleving, doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

2.3.3.3. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar

Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens bevestiging in de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019, waarvan de elektronische vindplaats is opgenomen in de door verwerende partij op 23 augustus 2019 neergelegde aanvullende nota. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot Jalalabad.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit besluit vindt steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota van 23 augustus 2019 refereert, en in het bijzonder in de *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van EASO van juni 2019, waarin EASO specifiek voor de stad Jalalabad besluit dat het willekeurig geweld er een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou volgens EASO evenwel niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, vast te stellen (p. 110: *"In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD."*).

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift is niet van aard om een ander licht te werpen op de situatie in Jalalabad zoals hierboven beschreven. Het gegeven dat in Jalalabad met enige regelmaat aanslagen worden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, wordt niet miskend. De Raad is evenwel van oordeel dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat elke burger die zich vestigt in Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat deze analyse niet correct of niet langer actueel zou zijn. De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, heeft betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar of in Afghanistan in het algemeen, is minder recent dan de door verwerende partij in haar aanvullende nota geciteerde informatie, of ligt in de lijn van de analyse van EASO.

Bijgevolg oordeelt ook de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die ernaar terugkeert, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in Jalalabad hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen toont verzoeker echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, is de Raad voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Daarbij neemt de Raad in overweging dat de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig mogen zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot

blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan zijn regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden, zodat de beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden bepalend is voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, § 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, § 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In de UNHCR Eligibility Guidelines, waarvan de referentie is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, is het UNHCR op de pagina's 105-111 van mening dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief redelijk is wanneer de verzoeker toegang heeft tot (i) onderdak, (ii) essentiële diensten zoals sanitaire voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs, en (iii) mogelijkheden voor levensonderhoud of bewezen en duurzame ondersteuning om de toegang tot een adequate levensstandaard mogelijk te maken. Bovendien acht UNHCR een intern vestigingsalternatief enkel redelijk wanneer de betrokkene in het voorgestelde gebied toegang heeft tot een ondersteunend netwerk van zijn (ruimere) familieleden of van leden van zijn etnische gemeenschap waarvan vaststaat dat zij aan de betrokkene een daadwerkelijke steun kunnen en willen bieden. De enige uitzondering op de vereiste van een ondersteunend netwerk zijn volgens UNHCR alleenstaande mannen en getrouwde koppels die kunnen werken en geen specifieke kwetsbaarheden hebben. In bepaalde omstandigheden zouden zulke personen zich zonder ondersteuning van familie en de gemeenschap in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur en bestaansmiddelen beschikbaar zijn om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2019 (hierna: *Guidance Note*) (p. 131-136), waarvan de referentie eveneens is opgenomen in de aanvullende nota van verwerende partij, wordt gesteld dat de algemene situatie in het betrokken gebied moet worden onderzocht waarbij de volgende elementen in aanmerking worden genomen:

- de situatie met betrekking tot voedselzekerheid;
- de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en -diensten, zoals onderdak en huisvesting, basisgezondheidszorg, hygiëne, inclusief water en sanitaire voorzieningen;
- de beschikbaarheid van basisonderhoud dat toegang tot voedsel, hygiëne en onderdak waarborgt, bijvoorbeeld door werkgelegenheid, bestaande financiële middelen, ondersteuning door een netwerk of humanitaire hulp.

Hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit EASO een intern vestigingsalternatief niet uit. Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. In zijn *Guidance Note* moet bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, naast de algemene situatie, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de verzoeker, zoals leeftijd, geslacht, etniciteit, religie, gezondheid, sociale en educatieve achtergrond, familiale en sociale banden en taal. In de EASO *Guidance Note* wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht.

In casu werd reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek door zowel de commissaris-generaal als de Raad geoordeeld dat, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt. De beslissing waarnaar in arrest nr. 198 505 van 24 januari 2018 wordt verwezen, bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“U verklaart immers dat uw vader in een huurhuis in de stad Jalalabad woont (p. 5, 6 en 17). Gevraagd of u zich in Jalalabad zou kunnen vestigen wijst u naar de algemene problemen in Afghanistan (CGVS, p. 16). Gevraagd of er nog andere problemen zouden zijn, naast de algemene situatie in Afghanistan, die u zouden verhinderen om zich in Jalalabad te vestigen zegt u van niet (CGVS, p. 16). Uit uw uiterst gedetailleerde wegbeschrijving van uw dorp naar de stad Jalalabad blijkt bovendien dat de weg naar de stad Jalalabad en dan ook de stad zelf u niet vreemd is (CGVS, p. 8). Uw loutere verklaring dat u deze wegbeschrijving geleerd zou hebben van uw vader wanneer hij van Jalalabad naar huis kwam is weinig

overtuigend (CGVS, p. 9). Gezien deze verklaringen kan verwacht worden dat u zich in Jalalabad bij uw vader zou kunnen vestigen."

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden en de aanwezigheid van familie in Jalalabad, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.

Verzoeker komt in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van de argumentatie die hij tijdens de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek reeds heeft uiteengezet. Bijgevolg volstaat het te verwijzen naar wat de Raad hierover reeds eerder in zijn arrest nr. 198 505 heeft geoordeeld:

"Waar verzoeker opmerkt dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen in Afghanistan, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) De informatie die verzoeker citeert betreffende IDP's (verzoekschrift, p. 13-14) heeft geen betrekking op de specifieke situatie in Jalalabad. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd geconfronteerd met het feit dat de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief werd bestudeerd, dient erop gewezen dat tijdens het gehoor wel degelijk werd gevraagd of verzoeker zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Voorts werd nergens in de bestreden beslissing of in onderhavig arrest besloten tot de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoekers vader in Jalalabad. Enkel diens werkzaamheden voor het Afghaanse Ministerie van Landbouw werden ongeloofwaardig bevonden. Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker intussen meerderjarig is geworden, zodat zijn eerdere minderjarigheid evenmin een belemmering kan vormen voor verzoekers hervestiging in de stad Jalalabad."

De Raad voegt hier nog aan toe dat EASO in zijn Guidance Note van mening is dat, niettegenstaande interne verhuizing onvermijdelijk bepaalde ontberingen met zich meebrengt, de moeilijkheden bij het "vinden van goede banen en huisvesting" niet beslissend zijn als vastgesteld wordt dat de algemene levensomstandigheden voor de verzoeker in het voorgestelde vestigingsalternatief niet "onredelijk" zouden zijn of op enigerlei wijze neerkomen op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (p. 131). Verzoeker maakt met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een vestiging in de stad Jalalabad met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen jongeman en spreekt Pashtou. Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat zijn vader in Jalalabad woont, zodat kan worden aangenomen dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift verder op de lamentabele omstandigheden waarin "internal displaced persons" (hierna: IDP's) bij terugkeer terecht komen en stelt dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de "informal settlements" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de

door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat dit onderzoek terdege is gebeurd. In het licht van bovenstaande motivering is verzoekers verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het Hof van Justitie van de Europese Unie niet dienstig.

De Raad besluit dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Jalalabad vestigt.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn vertrouwenspersoon, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN